

D ů v o d y:

Napadenému usnesení, jímž bylo potvrzeno usnesení prvního soudu a jež podle § 46 odst. (2) zák. o nesp. řízení lze napadati jen pro nezákonnost, zřejmý rozpor se spisy nebo pro zmatečnost, vytýká dovolací rekurent rozpor se spisy a nezákonnost. Dovolací soud, přezkoumav spisy a napadené usnesení, výtky ty důvodnými neshledal. Obě výtky namířeny jsou proti stanovisku nižších soudů, že tím, že se strany při předběžném vyjednávání o uzavření pachtovní smlouvy shodly na výši pachtovného, za níž by byly ochotny smlouvu uzavřít, nebylo ještě pachtovné, rozuměj s konečnou platností, pokud se týče závazně ujednáno, nýbrž že se tak stalo teprve konečným uzavřením pachtovní smlouvy. Uvedený názor v rozporu se spisy není, také jej se spisy nelze srovnávat a zákonu se nepřičí. Jde o právní posouzení věci (§42 zák. o nesp. říz.), jež v případě souhlasných usnesení dovolacím rekurem (§ 46 druhý odst. zák. o nesp. říz.) nelze napadati.

Čís. 13210.

Souhlasný názor nižších soudů, že pachtýř různých celků, jež dohromady mají výměru přes 250 ha, nemůže se domáhati úpravy pachtovného podle vládního nařízení ze dne 29. července 1933 čís. 164 sb. z. a n., není nezákonný (§ 46 odst. (2) zák. čís. 100/1931 sb. z. a n.).

(Rozh. ze dne 25. ledna 1934, R II 570/33.)

Žádost pachtýře o úpravu pachtovného podle § 7 vlád. nařízení ze dne 29. července 1933, čís. 164 sb. z. a n., soud prvního státního soudu zamítl. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: Prvý soud správně odůvodnil, že pachtýř různých celků, jež dohromady mají výměru přes 250 ha, nemůže se domáhati úpravy pachtovného. Že názor prvního soudu je správný, plyne i z úvahy jednak o doslovu § 7 vl. nař. čís. 164/1933, že pachtýř hospodářských celků (množné číslo) může žádati úpravu pachtovného, nepřesahuje-li výměra zemědělské půdy 250 ha, což zřejmě svědčí proti názoru stěžovatelky, jednak z rozboru názoru stěžovatelky, který by důsledně musel hájiti stanovisko, že pachtýř několika dvorů, z nichž žádný nemá zemědělské půdy 250 ha, může se domáhati úpravy pachtovného, třebaže by dvory patřily témuž propachtovateli, a tvořily latifundii souvislou, která úhrnem by měla zemědělské půdy třeba tisíce ha. Vždyť i v tom případě, že by pachtýř měl zpachtováno několik dvorů téhož majitele, jednotlivě pod 250 ha, úhrnem ale nad 250 ha, výlohy na úpravu cest, mostů, budov by se neměnily, takže by důvod, který udává stěžovatelka pro úpravu pachtovného tu byl vždy, třeba by dvorů bylo deset v sousedství a od téhož propachtovatele. I rekursní soud má za to, že první věta §u 7 nemůže míti jiný význam, než jí přikládá první soud, že totiž pachtýř, který má zpachtovány, resp. vlastní hospodářské celky, jichž zemědělská půda činí úhrnem více než 250 ha, nemá nárok na úpravu pachtovného podle cit. vl. nař.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu, neshledav žádný z důvodů (§ 46 (2) zák. čís. 100/1931).

Čís. 13211.

Rejstříkový soud jest oprávněn zkoumati, zda se usnesení valné hromady společenstva nepřičí zákonu nebo stanovám, a zjednatí nápravu, bez rozdílu, zda toto usnesení přichází v úvahu pro zápis do společenstevního rejstříku, čili nic.

(Rozh. ze dne 25. ledna 1934, R II 584/33.)

Představenstvo společenstva, jemuž podle zákona ze dne 10. října 1924 čís. 240 sb. z. a n. do konce září 1933 bylo povoleno příročí, svolalo na popud části členů podle § 26 odst. 3 stanov na den 5. srpna 1933 mimořádnou valnou hromadu, na které mimo jiná usnesení byl podle § 43, třetí odstavec stanov k přezkoumání finančního stavu a hospodářských poměrů společenstva zvolen zvláštní tříčlenný výbor a sice byli zvoleni aklamací Jan D., Hynek P. a Antonín D. Současně se usnesla valná hromada také na účasti vkladatelů na jednání, poněvadž šlo o probrání sanačních plánů. Nato upozornil Ustřední svaz družstev živnostenských pro Moravu a Slezsko podáním ze dne 9. srpna 1933 rejstříkový soud na různé domnělé závady jednání na mimořádné valné hromadě a člen společenstva František M. učinil s poukazem na vadná usnesení u rejstříkového soudu dne 15. srpna 1933 návrh na vydání »prozatímního opatření«, že ujednání mimořádné valné hromady ze dne 5. srpna 1933, jakož i protokol o ní se prohlašují neplatnými a zmatečnými, poněvadž nebylo dbáno určitých předpisů stanov, a že se nařizuje svolání nové mimořádné val. hromady. Rejstříkový soud prohlásil usnesení mimořádné val. hromady ze dne 5. srpna 1933 za neplatná a zmatečná a nařídil, by co nejdříve byla svolána nová mimořádná valná hromada se zachováním příslušných ustanovení stanov, a v ní byla o jednotlivých bodech programu učiněna nová usnesení. Rekursní soud vyhověl rekursu Jana D-a, Hynka P-a a Antonína D-a a zrušil napadené usnesení. Důvody: Rekursní soud jest toho mínění, že není třeba zabývatí se otázkou správnosti právního stanoviska prvního soudu a stěžovatelů, poněvadž zastává stanovisko, že nejde o věc nesporného řízení, takže napadené usnesení jest zmatečné (§ 42 poslední odstavec j. n.). Ustanovení o nesporném řízení jest užiti jen, má-li býti podle zákonných předpisů postupováno v řízení nesporném (§ 1 zák. čís. 100/1931 sb. z. a n.). Že by rejstříkový soud byl oprávněn všeobecně pro nedodržení stanov zrušiti usnesení valné hromady společenstev, není vysloveno ani v zákoně o společenstvech ze dne 9. dubna 1873 čís. 70 ř. zák., ani v předpisech o vedení společenstevního rejstříku podle nař. ze dne 14. května 1873 čís. 71 ř. zák. § 3 tohoto nařízení ustanovuje jen, že soud musí dbáti toho, by předpisy o opovědích byly dodrženy, a že může odpíratí zápis opovědi těmto předpisům neodpovídající, nikde však nestojí, že by mohl zasáhnouti do činnosti společenstev tak daleko, že v nesporném řízení může zrušiti usnesení společenstva, které vůbec jako podklad